10/11/2022

10 Νοεμβρίου: Εορτάζει ο Άγιος Αρσένιος ο Καππαδόκης – ΑΦΙΕΡΩΜΑ

/ Βίοι Αγίων

Τη μνήμη του Αγίου Αρσενίου του Καππαδόκη τιμά σήμερα η Εκκλησία. Ο βίος του Αγίου Αρσενίου είναι συνυφασμένος με την ιστορία του προσφυγικού ελληνισμού καθώς καταγόταν από την Καππαδοκία και βίωσε πριν εγκαταλείψει τον επίγειο αυτό κόσμο τον ξεριζωμό από την πατρογονική του εστία. Παρέδωσε τον πνεύμα του στον Κύριο στις 10 Νοεμβρίου 1924 στην Κέρκυρα όπου και ετάφη.

Ο θεοφόρος και διορατικός λευΐτης **Αρσένιος Χατζηεφεντής** επιπλέον θεώρησε χρέος του πριν πάρουν οι Φαρασιώτες τον δρόμο της προσφυγιάς να βαπτίσει όλα τα αβάπτιστα παιδιά, έτσι ώστε ό,τι και αν τους συμβεί να έχουν δεχθεί τον Χριστό και να έχουν αναγεννηθεί στην κολυμβήθρα του τόπου τους, δημιουργώντας έτσι ένα ακατάλυτο δεσμό με τη γη των πατέρων τους.

Μεταξύ των παιδιών εκείνων που βάπτισε ήταν και **ο Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης.**

Ήταν 7 Αυγούστου 1924. Κατά τη βάπτιση του έδωσε το όνομά του Αρσένιος (κοσμικό όνομα Αγίου Παϊσίου) με την πεποίθηση ότι αφήνει έναν άξιο διάδοχο στην καλογερική.

Η καταγωγή

Ας δούμε όμως εκτενέστερα τον βίο του Αγίου Αρσενίου. Γεννήθηκε γύρω στα 1840 μ.Χ. στα Φάρασα η Βαρασιό, στο Κεφαλοχώρι των έξι χριστιανικών χωριών της περιφερείας Φαράσων της Καππαδοκίας. Οι γονείς του ήσαν πλούσιοι σε αρετές και μέτριοι σε αγαθά. Είχαν αποκτήσει δύο αγόρια, τον Βλάσιο και τον Θεόδωρο (τον Άγιο Αρσένιο).

Από μικρή ηλικία έμειναν ορφανά και τα προστάτεψε η θεία τους, αδελφή της μητέρας τους. Ένα θαυμαστό γεγονός που συνέβηκε στα παιδιά και την θαυματουργική διάσωση του μικρού τότε Θεοδώρου από τον Άγιο Γεώργιο που τον έσωσε από βέβαιο πνιγμό, είχε ως αποτέλεσμα, για τον μεν Βλάσιο να δοθεί με τον δικό του τρόπο στον Θεό, να τον δοξολογεί ως δάσκαλος της βυζαντινής μουσικής και κατέληξε αργότερα στην Κωνσταντινούπολη, για τον Θεόδωρο δε να θέλει να γίνει καλόγερος. Στη συνέχεια μεγαλώνοντας, στάλθηκε στη Νίγδη και μετά στη Σμύρνη όπου τέλειωσε τις σπουδές του.

Η μοναχική κουρά και τα αναρίθμητα θαύματα

Στα είκοσι έξι του περίπου χρόνια πήγε στην **Ιερά Μονή Φλαβιανών του Τιμίου Προδρόμου (Ζιντζί-Ντερέ)**

όπου αργότερα εκάρη Μοναχός και πήρε το όνομα Αρσένιος. Δυστυχώς όμως δε χάρηκε πολύ την ησυχία του, διότι εκείνη την εποχή είχαν ανάγκη μεγάλη από δασκάλους και **ο Μητροπολίτης Καισαρείας Παϊσιος ο Β΄**, τον χειροτόνησε Διάκο και τον έστειλε στα Φάρασα για να μάθει γράμματα στα εγκαταλειμμένα παιδιά. Αυτό φυσικά γινόταν στα κρυφά, με χίλιες δύο προφυλάξεις, για να μη μάθουν τίποτε οι Τούρκοι. Στο τριακοστό έτος της ηλικίας του χειροτονήθηκε στην Καισάρεια πρεσβύτερος με το οφφίκιο του Αρχιμανδρίτου και την ευλογία ως Πνευματικός.

Άρχισε πιά η πνευματική του δράση να γίνεται μεγαλύτερη και να απλώνεται. Με την άφθονη Θεία Χάρη που τον προίκισε ο Θεός θεράπευε τις ψυχές και τα σώματα των πονεμένων ανθρώπων. Είχε πολλή αγάπη στον Θεό και προς την εικόνα Του, τον άνθρωπο και όχι στον εαυτό του, διότι, όταν έβλεπε πολύ πόνο και καταπίεση τουρκική, η αγάπη τον έβγαζε έξω από τον εαυτό του και έξω από το χωριό του και αγκάλιαζε και τα γύρω χωριά. Θεράπευε αδιάκριτα τον ανθρώπινο πόνο όπου τον συναντούσε σε Χριστιανούς η Τούρκους. Για τον Άγιο δεν είχε καμιά σημασία, διότι έβλεπε στο πρόσωπό τους, την με πολλή αγάπη πλασθείσα εικόνα του Θεού.

Αναρίθμητα είναι τα θαύματα που επετέλεσε ο Άγιος με τη Χάρη του Θεού. Στείρες γυναίκες τεκνοποιούσαν, αφού τις διάβαζε ευχή η έδιδε «φυλακτό» που ήταν ένα κομμάτι χαρτί γραμμένο με κάποιες ευχές που τις έγραψε ο ίδιος. Διάβαζε το Άγιο Ευαγγέλιο σε σοβαρές περιπτώσεις, όπως στους τυφλούς, βουβούς, χωλούς παραλυτικούς, δαιμονιζομένους και γινόντουσαν καλά, μόλις τελείωνε την ανάγνωση. Πολλοί Χριστιανοί και Τούρκοι είχαν θεραπευθεί, αφού πήραν χώμα από το κατώφλι του κελιού του και αναμιγνύοντάς το με λίγο νερό το έπιναν, πιστεύοντας ότι θα εθεραπεύοντο και η πίστη τους που είχαν στον Θεό, έκανε το θαύμα. Χρήματα φυσικά δε δεχόταν ποτέ ούτε κι έπιανε στα χέρια του.

“Η πίστη μας δεν πουλιέται”

Συνήθιζε να λέγει «η πίστη μας δεν πουλιέται». Βίωνε ολοκληρωτικά και «έπασχε τα Θεία». Ζούσε με αυταπάρνηση, διότι αγαπούσε πολύ πρώτα τον Θεό και μετά την εικόνα Του, τον πλησίον. Αιματηρούς αγώνες και προσπάθειες κατέβαλε για να διατηρήσει τους συγχωριανούς και τους συμπατριώτες του στην πίστη, για να μην κλονιστούν και αλλαξοπιστήσουν στις χαλεπές εκείνες ημέρες και εποχές, από τις πολλές και διάφορες πιέσεις που δέχονταν από τους Τούρκους, αλλά και από διάφορους προβατόσχημους λύκους, τους προτεστάντες, που προσπαθούσαν να ποιμάνουν την ποίμνη του Χριστού.

Το κελί του, μικρό, απέριττο, ευρισκόταν μέσα στον κόσμο. Ζούσε μέσα στον κόσμο, αλλά συγχρόνως κατόρθωνε να ζει και εκτός του κόσμου. Σε αυτό, καθώς και για τα θεία του κατορθώματα, πολύ τον βοηθούσαν οι δύο ημέρες (η Τετάρτη και η Παρασκευή) που έμενε έγκλειστος στο κελί του, προσευχόμενος, οι οποίες καρποφορούσαν περισσότερο πνευματικά τότε, διότι αγίαζαν και την εργασία των άλλων ημερών. Ώρες έμενε γονατιστός προσευχόμενος στον Θεό για τον λαό Του, που τον είχε εμπιστευθεί στα ασκητικά χέρια του δούλου Του Αρσενίου.

Η μεγάλη ευαισθησία του Αγίου Πατρός δεν άντεχε να κάνει κανένα κακό στην πλάση, ιδιαίτερα στα ζώα. Ποτέ του δεν κάθισε σε ζώο να το κουράσει, για να ξεκουράσει τον εαυτό του· προτιμούσε πάντοτε να βαδίζει πεζός και όπως συνήθιζε ξυπόλυτος. Είχε πάντοτε μπροστά του τον Χριστό που ποτέ Του δεν κάθισε σε ζώο – μόνο μια φορά – και όπως χαρακτηριστικά έλεγε: «Εγώ που είμαι

χειρότερος και από το γαιδουράκι, πως να καθίσω σ’ αυτό;»

Για να κρύψει τις αρετές του από τα μάτια των ανθρώπων και να αποφύγει έτσι τους επαίνους, καταφευγε σ’ ορισμένες «ιδιοτροπίες». Παρουσιαζόταν σαν σκληρός, θυμώδης, οξύθυμος, απόπαιρνε τις διάφορες γυναίκες, που από αγάπη γι’ αυτόν και ευγνωμοσύνη προσπαθούσαν να τον βοηθήσουν, με διάφορους τρόπους, να του μαγειρεύουν και να του στέλνουν φαγητό. Όπως χαρακτηριστικά έλεγε στον πιστό του φίλο και ψάλτη Πρόδρομο Εζνεπίδη τα εξής: «Εάν ήθελα να με υπηρετούν γυναίκες, θα γινόμουν έγγαμος ιερεύς και θα με υπηρετούσε παπαδιά. Τον καλόγηρο που τον υπηρετούνε γυναίκες, δεν είναι καλόγηρος».

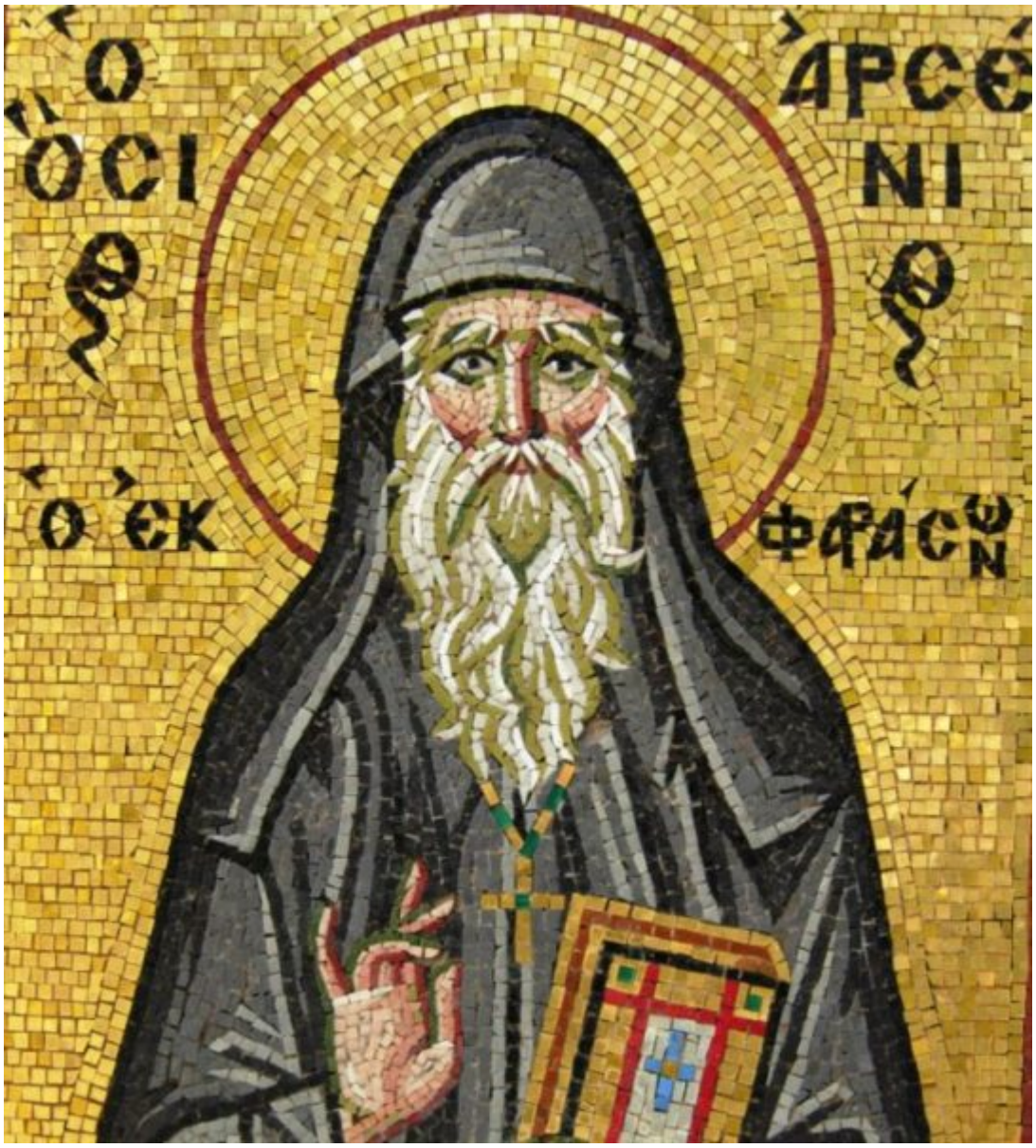

“Θεέ μου”

Όταν ύψωνε τα χέρια του για να παρακαλέσει για κάτι τον Θεό, άρχιζε να τον παρακαλεί προσευχόμενος και φωνάζοντας, «Θεέ μου!» λες και ξεκοβόταν η

καρδιά του εκείνη την ώρα, και θαρρείς πως έπιανε τον Χριστό από τα πόδια και δεν του έκανε το αίτημά του. «Εμείς», όπως έλεγαν οι Φαρασιώτες, «στην πατρίδα μας τι θα πεί γιατρός, δεν ξέραμε· στον Χατζεφεντή τρέχαμε. Στην Ελλάδα μάθαμε από γιατρούς, αλλά αν τα πούμε στους εντοπίους, τους φαίνονται παράξενα».

Η αγία του μορφή συνέχεια σκοπούσε χάρη και παρηγοριά. Το πρόσωπό του έλαμπε από την ασκητική γυαλάδα, που έμοιαζε σαν το χρώμα του φτιασμένου κυδωνιού. Είχε πιά εξαϋλωθεί από τους υπερφυσικούς πνευματικούς αγώνες, που έκανε από αγάπη στον Χριστό, καθώς και από τους πολλούς του κόπους για την αγάπη προς το ποίμνιό του, που το ποίμανε πενήντα χρόνια σαν καλός Ποιμένας.

Η “πληροφορία” για την ανταλλαγή και η κοίμηση στην Κέρκυρα

Εκτός από τα άλλα του χαρίσματα είχε και το προορατικό χάρισμα. Είχε πληροφορηθεί από τον Θεό, πως θα έφευγαν ως πρόσφυγες για την Ελλάδα· πράγμα που έγινε στις 14 Αυγούστου του 1924 μ.Χ. με την ανταλλαγή των πληθυσμών. Γνώριζε από προηγουμένως και τον θάνατό του και ότι αυτός θα συνέβαινε σ’ ένα νησί.

Τρεις μέρες πριν την εκδημία του ήλθε η Παναγία, τον γύρισε σ’ όλο το Άγιον Όρος, τα Μοναστήρια, τους Ναούς που τόσο επιθυμούσε να δεί και δεν είχε αξιωθεί και του είπε ότι σε τρεις ημέρες θα παρουσιαστεί στον Κύριο, που τόσο πολύ αγάπησε και έδωσε όλο του τον εαυτό σ’ Αυτόν.

Κοιμήθηκε στις 10 Νοεμβρίου του 1924 στην Κέρκυρα και ετάφη εκεί.